

ԳԻՇԵՐԱՅԻՆ ԱՂՈԹՔ

ՎԱՐԴԵՐՈՒՍ

Դ. Զ. ԻՆ

Ողորմէ՛, Տէ՛ր,

Մուք է պատեր.

Ոնիրներ կան հովերում մէջ:

Կապոյտ լոյսով լամպարս անշէջ

Հուսկ շողովն է ոգնար.

Հստուեր կ'իջնէ պատերէն վար,

Խնչ սեւ գիշեր,

Ողորմէ՛, Տէ՛ր:

Անքելին մէջ խոպոտ ձայն մը հեղգօրէն
Գոյժեր կու տայ, չար ոգիներ կ'ունկընդրեն.
Իբրեւ հոլնդիւն գազաններու համայնակով
Կ'արձագանգեն հեռուներէն քնդիւններ խուլ:

Թերեւս ա՛յ լոյս չըծագի

Տեւէ մըռայլն այս վերջի:

Ողորմէ՛, Տէ՛ր:

Սառ է պատեր

Սրտերու մէջ եւ չորս դին:

Շատոնց մեռեր են արեւներ լուսածին,

Աստղերն պաղած են շատոնց,

Կրակէ անձրեւ կուլ է տըւած փայլն ամոնց:

Արցունքներն իսկ ա՛յ չեն հասիր:

Սիրենամեր ամկարեկիր

Դժժախէն վեր կ'աղբաւիմ

Մահերգներով դիւային:

Ըսպառնալից՝ պահուլուած ձեռք մ'անխընայ

Սեւ սափորէն աւեր, մռխիր կը տեղայ....:

Ողորմէ՛, Տէ՛ր անյիշաբար,

Հէ՛ք մարդկութեան խելագար:

Առանձնօցիս, յոգնած օրէ մը երկար
Մենութիւնը երբ ըստիսիւն դուն եկար,
Գուրգուրանքով
Ծաղկամանիս բիրեղ ծոցին յանձնեցիր
Վարդեր աւուր, շիկնոտ վարդեր արփածիր:

Երազ տըւող վարդերն աւուր,

Տեսիլքի պէս լուսաւոր,

Վանեցին մուք սեւ խորհուրդներըս ամեն,
Ջիս հոգեզմայլ իրենց բոլորով յուլօրէն
Օրօրեցին հեշտանքներու ծով մ'իրբեւ
Ծրփամփներով քոյլ, քեքեւ.

Յետոյ լըռին, քնոյշ հաւբոյր որ կ'անցնի
Գգուամբ տալով փոխան ցաւին աշխարհի,
Խուսափեցան կեանքէն յուշիկ.

Բասար քեքերն հատիկ հատիկ
Ինկան տակաւ, դանդաղ շիքեր քարշաւած,
Մարմարին վրայ պահաբանին. մըթամած
Մթնոլորտը գաղջ տենեակիս
Պստեց անոնց շունչը չորս դիս
Փայփայլամբի մը համգոյն:

Մահն ամոյշ է վարդերուն,

Ան ժըպիտ է, ոչ արտօսը.

Դարակիս մէջ բոլորով մ'անօսը

Պիտի մընամ քօշնած քեքերն առ յաււտ,
Կարօտի յուշ խընկաւտ:

.... Ծաղկամանըս, զրկուած հիմա ամոնցմէ.

Գոգցես քափուր մեռած մանկան մ'արթանն է:

Այլեւս ուրիշ ծաղիկ այնտեղ դըրած չեմ,

Ոչ շառեփաւ, ոչ մեխակ, ոչ քրկամոցն:

Ջի մի գուցէ քեքերիկները դալկահաւար

Նախանձին պահ մը փունջերէն այն օտար:

Պէտք չէ երբեք սիրտն արիւնով վարդերուն,

Լոյս ոգի մը քերես կ'ապրի հոն քառուն:

Փարիզ, 1943

ԱՆԱՅԻՍ